

nagy imre

25 keretes diakép

1.

Mintha "25 lveges diakeret" szorongana a dobozban elotta. Mutató- és hüvelykujja segítségével megcsíp egyet, és fehér oldalával a fényforrás felé tartja. 25 Diaramchen mit glas.

"Mit látunk?" Egy ablak körhízi keresztjét, egy tűzfal mocskos és őszinte panorámáját. Szürke, szórt fenyő. Körbejár a keret s vele a tekintet: órát mutat, betűkkel megzavart papírokat, színes könyveket, ágyat, lötyögős zoknikat, vibráló tapétát. A keret a doboz fölé ér, az ujjja megáll, egy pillanattal kattan kimerően, az ujj durván belöki a műanyagba foglalt ablakot a többi közé. 25 Slide mounts with glas.

Mi való akkor a 25 lveges diakeretbe? Hegyi patakok habja, délviréki virágosó, tengerparti emlídomborzatok? A szülők szemefénye, a kis nyálas húsgombóc, a feleségek felesége digidagadó fürdőruciban, az új ház, frissen meszelve, az új pózna tövében, az új feleség, rúzzsal és retussal, a szemfény, mint kisdobos, mint úttörő, mint táborozó, mint vetélkedő, mint érettségizett öltönytöltelék, mint jóltáplált egyetemista, mint minta, a legújabb feleség, sok pirosítóval, távolról?

25 Cadres-caches des verre.

Mi való akkor a 25 lveges diakeretbe?

A fehérköpenyes kifestett nő bekísérte a fiút a szobába, és magára hagyta a fehérköpenyes öregasszonnyal.

A vizsgálatot gyorsan megajtották a másik helyiségben: a doktornő összehúzta rúzsos száját, firkantott valamit és kiküldte, ide.

Az öregasszony ráncos arcán vékony púder. Legalább olyan izgatott, mint a fiú, remeg a hangja, amikor megkéri, gombolkozzon ki. A fiú lehúzza a fehér nadrág zippzárját, letolja a fehér alsóneműjét, és kezébe veszi szégyenkező férfiasságát. Az öregasszony tenyérnyi nagyítótüveggel közelít. Ilyenkor mondják: "holdbéli táj", de itt senki nem mondta. Az öregasszony kedvesen motyogott, miközben pálcikával, vattával, folyadékokkal ügyködött. És végül beporozott egy gézlapot, és gyöngöden, tenyerében tartotta, mint egy védtelen gyereket, hozzáért a meggyalázott testhez, mit egyetlen kollégája sem tett meg. A fiú önbizalma és férfiassága jócskán megnövekedett.

Talán mégsem féreg, rühes patkány, veszett kutya, köpedék. Talán megérinthet még hozzá hasonló hangos és kétlábú élőlényeket. Talán kezét kellett volna csókolnia ennek a nevetséges és szájalmas öregasszonynak.

Ő volt az első orvos, akivel találkozott.

Talán kezét kellett volna csókolnia.

Így, nagyítótüveggel. Talán biztos.

Így maradjon.

Ő Sátáni felsége, a húsos nő. Minden nemi bájbjajok legfőbb osztogatója. Az ő kis fertőző medencéje.

Órája kell gondolnia, ha a nyilvános WC-ben nem tud vizelni. Van az ügy, hogy nem megy, főleg, ha nézik. Ez már valami defekt, mit lehet tenni. Azt kell tenni, hogy bosszút kell állni, meg kell alázni, csak az erőszak segít, vér nélkül, röböge!

Szinte látja, SZINIE ott áll a lötyögős lábú asztal előtt, olvasólámpa-megvilágításban. Főmör, súlyos kancateste alatt nyög a padlószőnyeggel borított csótányos beton 5 emelete.

Vigyorog fekete sörénye alól. Jóltáplált, jólsituált, jólmegjárt. Fehér párcélzatán csillognak a fénycsöppek. Rőzsaszínre mázolt gyilkos zsebbencirkáló. Mocskosöblű programozott dozzasztómű. Húsa áfhatolhatatlan, idomai csonttorók, feje hideg, keze bilincs, körme reszelt és vérpiros, az áldozatok vére az. Mire készülsz, te alávaló?

SZINIE látja, ahogy megfordul húsos tengelyén, kettős félgömbberődjét mutatja, aztán lehajol, lába között vigyorog tovább, a vastag, rúzsos ajkak cuppognak, kisebb-nagyobb oo00oo0o-
kat formáznak, a nyálas, izmos nyelv körbeszánkázik, vonaglik, tekereghk, elágazik, remeg a nyelvvilla, eltűnik a sötét szakadékban, aztán kibukkan két kéz, karcsú acélos ujjak, reszelt és vérpiros körmök, hívogatóan zongoráznak a levegőben, a szőrös száj hullámzik, forrong... és akkor a férfi nagy ívben, körön-körözve, zuhogva-csengve levizeli (a fehér kerámiakockákat).

"-Krémezz be, túl hangosan csapódott be az ajtó!
 Krémezz be, olyan háziasszony szag van itt!
 Krémezz be, a hortól följön a savam!
 Krémezz be, beleizzadt a lábam a cipőbe!
 Krémezz be, elszorított a nadrág!
 Krémezz be, kevés a levegő, sok a zizegés!
 Krémezz be, a zene túl hosszú és nagyon rövid!
 Krémezz be, langyosodik a szoba gyomra!
 Krémezz be, végigsmirgliztek a fotelfogsorok!
 Krémezz be, csúszik a kezem a lepedőn!
 Krémezz be, nehéz vagy, mint a mennyezet!
 Krémezz be, durva az ágyad, durva a kezed!
 Krémezz be, megriadnak a sebek, mint legyek a lovon!
 Krémezz be, fölpuhulnak a szűrőlángok!
 Krémezz be, ápolj és eltakarj!
 Krémezz be, hadi csusszanjak a pokolba!
 Krémezz be, teljen a vakáció!
 Krémezz be, tudod, így könnyebb!
 Krémezz be, gyenge ez a szótár, a legjobb lapok hiányoznak!
 Krémezz be, átizzadjuk az időt!
 Krémezz be, hűvösen tolakodni szebb!
 Krémezz be, megcsomósodik lettiink felülete!
 Krémezz be, persze ez sem megoldás!
 Krémezz be, így is vesztünk, de szagosabban!
 Krémezz be, ha már úri világ van!
 Krémezz be, gyengén és finoman, karcolódik a tű is!
 Krémezz be, a lemez lejárt, ki fordítja meg!
 Krémezz be, nincs erőm a kedvedre!
 Krémezz be, krémezd be magad is, meghal a nap!"

Issza a savanyú vörös bort, föltápáskodik, óvatosan vizek, fájdalom, érzékeny anyagi aktusok, visszaül, egy lány szeplői világítanak, simogat, simogatják, durran a hajnal, "ki volt az?", "a nők is szoktak?", "a nő illata, a nő szaga, mi a különbség?", "mik ezek a kérdések?", az ágy szaga reggeli, a fürdő szaga kávé, a kávé illatában lassan emelkedik, mint egy léggömbben, a skorpiókat a vattára locsolja a gyógyszeres üvegből, a vattát magához szorítja, reggeli vitétség, a tükörben összeharapott fogak, fölrántott száj, kivörösödött arc, hangos sziszegés:

"-Kellott ez neked, ez kellott neked, neked ez kellott, ez neked kellott, neked kellott ez!"

beporozza magát, mint egy virág, oly gyöngéd, levegőt vesz, a kávé illatában lassan emelkedik, mint egy léggömbben, el ne cukrozza a navigálás magányát, útnak indulnak, elbúcsúznak, továbbmegy, és látja magát, amint este issza a savanyú vörösbort, föltápáskodik, óvatosan vizek, fájdalom, érzékeny anyagi aktusok, visszaül, hatalmas mellek fogadják, simogat, simogatják, "miért érdeskés szagúak a többágyas szobák?", "miért áll most fejen?", "hogyan alulról is lássa a melleket?", "miért issza a savanyú vörösbort?", "hogyan még tovább tartsa szájában a vékony, iszákos lány?"

az ágy szaga reggeli, a fürdő szaga kávé, a kávé illatában lassan emelkedik, mint egy léggömbben, visszaül.

"-Ha fel akarjuk gyűjtani lakásunkat, nem nélkülözhetjük a kellő körültekintést, az alaposságot, a nyugalmat, a férfiaságot és a gyufát.

Legelőször is tartsunk szemlét birortalmunk fölött, nem árt tisztában lenni a fölösleges dolgokkal, sőt, csakis a fölösleget kell megjegyeznünk, hiszen a lényeget ismerjük.

Gyönyörködjünk a padlószőnyeg pasztellalapozásában, a különféle divatos barnákban, a fa természetes jelenlétében, az üveg visszafogott előkelőségében, a puha puhóságában, a bőr bőrszerűségében, ahogy kiemeli a bőrséget, pedig csupán bőr, vigasztalan bőr. Kapcsoljuk be a sztereó magnót, izgalmas zene, kapcsoljuk föl a lámpákat, selymes fény, nyissuk meg a vízcsapot, helyezzük áram alá a porszívót, igen, még a mosógépet is, a bőséggel hangjal, ó.

Igyunk valamit, gyűjtsünk rá, és közöljük feleségünkkel a hírt. Ő nevet majd, vagy hűvösen néz, vagy zavarba jön, vagy ránk se néz, leviteti a szemetet, mire higgadtan, vagy örök mosollyal vegyük elő a gyufát, gyűjtsünk meg egy szálat, tartsuk orra a függöny sarkához. Ennek mindig megvan a maga kis hatása.

Például ég a függöny, feleségünk értelmetlenül felkiált, odalép, vissza, értelmetlen kérdéseket tesz fel, esetleg oltani próbál, amit magától értetődően megakadályozunk, ha kell, pont is adunk, sőt, megkötözzük feleségünket, száját betömjük, majd folytatjuk a gyűjtogatást a szőnyegen, a ruhákon - benzín segítségével gyorsabban érünk el eredmény -, minek következtében kénytelenek vagyunk elhagyni a lakást, feleségünket levisszük a ház elé, nézze csak a nagy eseményt, legyen tanú, mi pedig könnyű, nyújtott léptekkel távozzunk."

"-Hello, I love you, want you tell me your name."

"-Ha szükséged van valamire, csak szólj nekem. Most pedig mosd meg magad!"

Az erős, rövid ujjak dolgoznak. Hatalmas mellek emelkednek és süllyednek. Űmlik a víz. A szappan illata. Langyos ketrec. Semmi különös.

"Hello, I love you, want you tell me your name."

Fölteszik ezt a zenét. Isszák a vörösbort. Táncolnak. Ez már társaság. Az éjszaka elfüstölődik. Ez már a hajnal. A kávé elfogyott. A wc foglalt. Van még egy kis bor. Pfúj. Ez már egy másnap.

"Hello, I love you, want you tell me your name."

Bármikor benyithatnak a társalgóba. Így izgalmasabb. Igaz, hogy félhomály van. A bokrok közt, a homokos parton sok a szűnyög. A rökamjé darabokra esik.

"-Utt, a lejáró alatt, a parton!" "Nem, nem." "-Akkor menjünk haza." "Nem, nem." "Akkor ott, a lejáró alatt." "Nem, nem." "-Akkor menjünk haza." "-Nem, nem."

"-Come on baby, light my fire!"

"-Hello, I love you, want you tell me your name."

Semmi különös. Langyos ketrec. A szappan illata. Űmlik a víz. Hatalmas mellek emelkednek és süllyednek. Az erős, rövid ujjak dolgoznak.

"-Ha szükséged van valamire, csak szólj nekem. Most pedig mosd meg magad!"

"-Hello, I love you, want you tell me your name."

Az erős, rövid ujjak dolgoznak. Semmi különös. Űmlik a víz.

"-Hello, I love you, want you tell me your name."

"-Sötét van. Sötét. Az új villanykörte nem világít. A gyertyát nem találod. A gyufa elázott. De tudod: az áramellátás zavartalan. A cipő szorít, a félszámmal nagyobb túl nagy. Sötét van. Átizzadt, rohadt éjszaka. A kanál zsíros, a villa zsíros, a kés is zsíros. Zsírból kielégítő az ellátás.

A hatalmas ujjak dolgoznak. Az erős, rövid mellek emelkednek és süllyednek. Sötét van. Az ing megszorítja a nyakad. A kupak elvágja a kezed. A papír kiszakad.

Papír nélkül semmire se mész!!!

Nem vagy elég szép ehhez az álláshoz. Nincs eléggé betűrve az inged. Nem borotválkoztál meg eléggé. Nincs elég pénz a pénztárcádban. Nem elég tiszta a zsebkendőöd. Nincs elég ismerősöd. Nem vagy elég kedves. Nem vagy elég okos. Nem vagy elég idős. Már nem vagy elég fiatal. Nincs elég tapasztalatod. Már elég sok helyen dolgoztál. Eléggé megszokadt a munkaviszonyod. Elég rosszak a fogaid. Elég ronda az írásod. Elég hallgatag vagy. Elég bizonytalan vagy. Elég elszánt vagy.

Elég sötét van. Elég sötét. A nő, akit szorítasz, fokozatosan, alig észrevehetően feketedik. A bőre, mint a pergamen. A fülei nagyok és szőrösek. Orrlyukai kifordulnak, szimatolnak téged. A szeme, a szeme kerekedik, megvillan és szúr, fölizzik belül a villanykörte. Szája nyílik, a fogak, a fogak hegyesek, görbék és véresek...

Elég sötét van."

"-A feleségem meg akar ölni.

Ha azt mondom, hogy váljunk el, vagy hogy megint beadtam a válópert, akkor fölkap egy kést, és nekemesik. Nem is olyan könnyű védekezni, főleg ha már kivertem a kést a kezéből, mert akkor meg tapogat, és le akar feküdni velem.

A kislányunkat rendszeresen veri, ha nem vagyok otthon. Ha otthon vagyok, nem mer hozzányúlni, engem piszkál. Egyszer éjszaka arra ébredtem, hogy valaki át akarja harapni a torkomat. Majdnem sikerült neki, pedig álmában tette.

Fölébredt és rángatta a nemi szervemet:

"-Zacsek, zacsek, adjál nekem kisgyereket!"

Azt hiszi, minél több gyerekünk van, annál nehezebb a válás. Nem tudok ilyenkor ellenállni, mert meghánít az örülete, hámulom, ahogy csak az ocsmányságot lehet hámulni, a szépséget nem. És talán én magam is ocsmány vagyok.

A múltkor megláttam egy kék foltot a lányunk arcán, megkérdeztem tőle, ki hántotta, nem válaszolt, nézett maga elé, mint egy vértanú. A feleségem vicsgorgott, amikor közeledtem felé, káromkodott, megint késelni akart, megütöttem, ő meg letolta a bugyiját és megmarkolta magát.

Akárhogy is lesz, megint megpróbálom a válást, döntöttem ismét, és mint akit üldöz idióta sorsa, rohantam a bíróságra."

"Bárki hanyattesne, ha látná a feleségemet otthon és a híroságon. Leírhatatlan különbség.

A lényeg persze nem változik, de kit érdekel a lényeg. Azt hiszem, senkit. Tehát fölveszi a legszolidabb ruháját, sápadtra maszkírozza magát, egy kis sötét árny a szemek alá, gondterhelt konty, kopott REDIKILL, szakadt harisnya, egy-két nyers tojás, hogy finom legyen a hang:

"Kérem, én nem tudom, mi a baja a férjemnek velem, én csak azt tudom, hogy szeretem, és mindig is szerettem, főzők rá, mosok, vasalok, megvédem a kislányunkat, ha részegen jön haza, de rá is vigyázok, nehogy elessen, lefektetem, mindig friss az inge, és megtennék érte bármit, a kislányom is nagyon szereti (itt már potyognak a könnyek), kérem, ne tessék elválasztani minket!"

Az arca szent, mindenki megsimogatja gondolatban, engem meg leköpnek. Szünet.

Kimegyek levegőzni. Hiába mondják ki a válást. Nem hisznek nekem, szárazan beszélek, csak annyit mondok: válni akarok. A lányomat nem adják oda. Őt nem hagyhatom. Itt áll előttem és sír:

"-Most sem fog sikerülni."

A feleségem figyel. A kislányunk odamegy hozzá, és azt mondja:

"-Gyűlöllek."

Elfut. A feleségem utánakap, elszakad a kartonruha, kék-zöld hurkákat mutat föl a keskeny hát.

"-Mi ez, kislányom?"

"-A korbács! A korbács!"

Valami robban a fejemben. Elkapom a feleségem karját, az arcába vágok, sikítózik:

"-Segítség! A férjem! Már megint!"

Hasharúgom, valaki hátraránt, megfordulok, ütök, engem is ütnek, én is ütök, ütnek engem, ütöm őket."

"-Ezt, aki köldökig kibombolja az ingét, naponta taperoltatja a szőroket a fején és másutt, pénzért nyög is, ha akarod.

Ezt, aki kifizeti a vacsorádat, és sokat vár tőled, és ettől egészen elmegy a kedved, és akkor is nyög, ha nem akarod. Ezt, aki nem tud, és nem is akar várni a "vőlegényére", csak szeretne egy jó nagyot, és meg is teszi veled, hiszen ez "normális".

Ezt, aki kemény valutában jár, és bársonyos és illatos a pénztől, és úgy vonul az utcán, mint egy csatahajó, és éppoly érdektelen, mint egy csatahajó.

Ezt, aki lohogsra kente megroggyant száját, és vérpirosra lakkozta késhegynyi körmeit, és úgy öltözik, mint egy nyugdíjba vonult kisvárosi kurva, de ha fölveszi a fehér varázsló-lehernyegét, és rád néz, már féreg vagy, féreg.

Ezt, aki mindig tudja, kinek mit kell hazudnia, kitől mit kell követelnie, mikor mit lehet megúsznia, és soha be nem áll a pofája, ha nem válaszolsz, hát magában beszél, és nem is lassan, de módszeresen elvizenyősíti a szavakat, és mindenkit berángatna a mocsarába, hogy nyúlkálhasson a víz alatt.

Ezt, aki olyan élettelen és puffadt és színtelen, mint egy vízihulla, és akkor is nyirkos, ha vigyorog, és egy pillanatra sem volt szabad, és sose gyulladt ki, és azt mondja, hogy "Trancsírozzuk fel ezt a mondatot!".

Ezt, aki agyonveretné magát, ha épp ez a divat. Holnapra megfertőzzük az egész világot!"

"-Mingyá indul a csillogó-villogó körhintán!"

"-Mingyá kiszáll a kocsiból a világ legkisebb embere! Gyerekek, gyertek a cirkuszba, az igazgatótól engedély van kérve, itt a cirkusz, világszámok, a világ legkisebb embere itt van a kocsiba, mingyá kiszáll a kocsiból a világ legkisebb embere!"

"-Mingyá indul a csillogó-villogó körhintán!"

"-Mingyá kiszáll a világ legkisebb embere a kocsiból, má elindult, gyerekek, gyertek a cirkuszba, az igazgató megengedte, világszámok, itt van a kocsiba a világ legkisebb embere, mingyá kiszáll a világ legkisebb embere a kocsiból, gyerekek, gyertek!"

A répaföldön a gépről lehullott répát szedik a katonák.

Ha előre néznek, ha hátra, ha jobbra, ha balra: lapos, barna földet látnak, egy-két alacsony házat.

A hangszóró üvölt, nem lehet tudni, honnan jön a hang.

Sáros répával a kezükben állnak, előre, hátra, jobbra, balra néznek.

"-Mingyá indul a csillogó-villogó körhintán!"

"-Mingyá kiszáll a világ legkisebb embere a kocsiból, már elindult, mingyá kiszáll, gyerekek, gyertek a cirkuszba, az igazgatótól engedély van kérve, világszámok, gyerekek, gyertek, a világ legkisebb embere kiszállt a kocsiból, majd mingyá kiszállmalindult, itt van a világ legkisebb embere a kocsiba, gyerekek, az igazgatótól engedély, a világ legkisebb embere má az ajtóban van!"

hűvözött helyszíntájakon fut, kárhoznak a bekacsán, lehúzzák, meglátják.

Deres füvön fut, elyögődik egy jégpartis pucsolóban. A vastag ruhák a víztől olonneheznek, ledobja a sáros gúncokat.

Először földuton fut, vízzel telt árkokat ugrik át, néha egy kerítés körül túl közel, majd megpörülnek a kutyák. Már melege van, nem víz, hanem izzadság csorog a hátán.

Néhányan lerövidítik az utat, kihagynek egy pár kanyart, egy látszik, az ellenőrzés nem túl szigorú. Nem baj, egyáltalán nem érdekli, ki ér oda előbb: és tessék, hiába vártak át egyenesen, kiálltak, nem bírják tovább.

Ék tornapályában és fehér tornapályában fut a salakon, forró port harap, előtti szemét a huzak. Sokan kiszálltak, ketten viszont lekörözték. Nem számít, nem fontos. Néhányan, akik hallták, hogy nem hivatásos, biztatták a pálya széléről.

A töltésen sokáig nem találkozott senkivel. A seelyes por vadít, zuhog a hőség halántéktájt. Lököt a fej, éget a levegő, de a lábak keményen továbbhúzzák a testet.

Visszafelé csavargó szellő hűvit. Zengenek a nyárfák, zengenek a nyárfák, pengeti a fény, pengeti a fény, a nap játszik.

Este, a fák alatt, olyan már, mint az alma hűvös húsa. Gyöngyözik a nedvesség, de ez a víz csak frissít. Gömbölyű kavicsokon fut, vidáman ropognak a könnyű talpak érintésére. Kézét nem szorítja már ökölbe, a karok követik a futás rugalmas, nyugtató ritmusát.

Egy zöld mezőre tart, átrendül sárvízre valószínűs álm falatt.

"Egész délután vödörrel mertem az átkozott nok pártizmat. Ezt a színekkel telt, púpos délutánt, ahol mindentalan nők feszülnek ki a hajszálcsovezett bútorokon, az utromba sárga csempéken (folyhatna disznóvér is: függőlegesen, ártalmasan, vízszintesen és szájalomraméltóan).

Egyetlen tengely működik a szélben: EZ AZ: a szél a vizet is megszéhesíti. EZ AZ: végig, a tökéletesen kinyújtott, pattanásig feszült parton, csorog a víz, lerakódik a szemét, süit a nap, és a fák gyönyörűek.

Egyetlen tengely működik a szélben, a vér geometriáját robbantja, és tízszeresen tér vissza a lábam közé.

Csiszolt, hibátlan testrészek, mint a patronok, várnak az izzadt puskaporszagú beteljesülésre. Egy ág visszacsapódik, egy nyúl, valami örült logika ürügyén a terepre kerül, s vágat a puhára ázott fülű a gyenge ágyásokon.

Hasonlóképpen kiöltözöttek érkeznek, tábori széket, asztalt, ágyat, feleséget és gyereket állítanak fel: a fenekék és mellék kitöltik az egyetlen hétköznapokat.

Egy nő valószínűleg vizel.

S a tőkkel, apró hegekkel összevarrt, színes, mozgó, remegő kép mögött egyetlen óriási dugattyú dolgozik hangtalanul, és erőlködés nélkül megsemmisít minden jelentést."

EZ AZ

("-A légy bejárja a B-as alakú pályát. Én átlépek hozzád, és főlemelem a hajad. A testem átlényegül, azaz megszűnik idővel. Úgy csinállok, mintha regényt írnék, hogy nem látszódjam olyan keserűnek, s nehogy otthagyjam valamelyik bevásárló-kosárban a LELKEMET. Az áspolt ceruzája nyomán háttal ülő, fiatal fuvolázó lány rajza látható. Olyan egyszerű.")

A nézeteltérő utáni vágy, ahogy utat keres magának a földre
 börtört vízfürdői vízben.

É világszűz, aki a hídon áthaladva fogja meg.

A szel portálenszél az aszfalton, hogy a szemébe csapjanak.

A szappan szaga, akivel rövid időre elbűsülkedhet. Az
 ok, akéért mozdulnia illene, ha ismerné a lörvényeket, akik
 ismerik őt.

A hétégségtől való félelem, amikor ő maga is betegség, s
 az ifjúság, amikor megvizsgálja a közelebről pihésdől
 ajkocseit, ahonnan két megtermelt, használható szarv igyekszik
 kinőni.

É a félelem, hogy így-is-úgy-is meg kell házasodnia. És
 a vízbezőt érzés, hogy nem házasodhat meg.

A hegyetlen kirekesztés, akivel nem lehet egy fedél
 alatt élni.

Az élethező lényiség, amint szomorúsághént pereg a
 nyakába, hogy a négy dolgozó test elpárologtassa azt, amit az
 tőle nem kezdett el.

Az emlékszag, akiben helyet kell csinálnia ahhoz, hogy
 egyeztető lehessen.

A bonyolult, áttételesen körforrások, amikor is egy
 főben az egy irányban végződnek.

A halál, akire való tekintettel a tisztelt szülők
 gyönyörű kármérel a világra segítettek.

A tinta, egyetlen olvasója, olvasója magának.

A pénz, akit kap, hogy ne haljon éhen, és ruhában lakjon, lakásha
 járjon.

A tudás és szétszórt, egyforma pontjai, hogy ne
 nézessen le, de rá se nézzenek, s értesüljön a játszma
 állásáról.

A víz, akit megiszik, mert szomjas.

Az éhség, aki nem hagyja éhen halni, és a többi bölcsességek. A
 gyűlölet, a szörös szerető... És a többi dolog, akit eddig nem
 segítettek.